

fælde, hvor forholdet helt eller delvis er begået på eget territorium. For så vidt angår de øvrige tilfælde åbner bestemmelsen mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af tilfældene eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Har en stat benyttet muligheden for at tage forbehold i medfør af artikel 17, stk. 2, skal staten efter artikel 17, stk. 3, have straffemyndighed i tilfælde, hvor den påståede gerningsmand befinder sig inden for statens territorium, og staten alene på grund af vedkommendes statsborgerskab ikke udleverer den pågældende efter have modtaget en begæring herom.

Efter artikel 17, stk. 4, udelukker konventionen ikke udøvelse af straffemyndighed i henhold til national ret.

Artikel 18 og 19 indeholder bestemmelser om strafansvar for juridiske personer og om sanktioner og foranstaltninger i anledning af sådant ansvar. Der henvises herom til pkt. 5.2.

I artikel 19 fastsættes endvidere bestemmelser om sanktioner og foranstaltninger som følge af fysiske personers strafansvar. Efter stk. 1 skal der på baggrund af alvoren af de strafbare handlinger, som konventionen angår, kunne pålægges sanktioner og foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning for strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14, herunder straf i form af frihedsberøvelse, som kan medføre udlevering. Bestemmelsern indvirker ikke på sanktionsfastsættelsen i konkrete sager.

Artikel 19, stk. 3, medfører pligt til at sikre, at der kan ske konfiskation eller anden berøvelse af redskaber eller udbytte fra strafbare handlinger i henhold til konventionen eller af formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte.

Artikel 20 forpligter de deltagende stater til at sikre, at personer eller enheder er specialiseret i bekæmpelse af korruption og har den nødvendige uafhængighed i overensstemmelse med den pågældende stats grundlæggende retsprincipper, så de kan udføre deres hverv effektivt og uden utilbørligt pres. Det skal endvidere sikres, at personalet ved sådanne enheder har den fornødne uddannelse og de fornødne økonomiske ressourcer til deres opgaver.

Artikel 21 fastsætter bestemmelser om samarbejde med og mellem nationale myndigheder. Bestemmelsen forpligter til at sikre, at offentlige myndigheder samt tjenestemænd i overensstemmelse med national ret samarbejder med de nationale myndigheder, der er ansvarlige for efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger *dels* ved at oplyse de sidstnævnte

myndigheder om sager, hvor der er rimelig grund til at antage, at der er begået en strafbar handling i henhold til artikel 2-14, *dels* ved efter anmodning at give de sidstnævnte myndigheder alle nødvendige oplysninger.

Artikel 22 medfører pligt til at kunne yde effektiv og passende beskyttelse af personer, der anmelder strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14 eller på anden måde samarbejder med de efterforskende og retsforfølgende myndigheder, og af vidner, der afgiver forklaringer om sådanne handlinger.

Efter artikel 23, stk. 1, skal hver stat vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, herunder foranstaltninger der tillader anvendelse af særlige efterforskningsmetoder, som måtte være nødvendige i overensstemmelse med national ret, for at kunne lette indsamlingen af bevismateriale vedrørende strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14 og for at kunne identificere, efterspore, fastfryse og beslaglægge redskaber og udbytte fra korruption eller formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte, som kan underkastes de i henhold til artikel 19, stk. 3, fastsatte foranstaltninger (konfiskation m.v.).

Efter artikel 23, stk. 2, skal nationale domstole eller andre kompetente myndigheder kunne beordre, at bankoplysninger, økonomiske oplysninger eller handelsmæssige oplysninger gøres tilgængelige eller beslaglægges med henblik på at udføre de handlinger, der er omhandlet i stk. 1.

Endelig medfører artikel 23, stk. 3, at bankhemmeligheden ikke må udgøre en hindring for de foranstaltninger, der er fastsat i stk. 1 og 2.

Efter artikel 24 overvåger Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO) de kontraherende parters gennemførelse af konventionen. Bestemmelsen skal sammenholdes med artikel 32, stk. 3 og 4, hvorefter stater, der ikke er medlem af GRECO på tidspunktet for ratifikation, automatisk bliver medlem på det tidspunkt, hvor konventionen træder i kraft for den pågældende stat. Der henvises endvidere til pkt. 4.4.3., hvor GRECO-aftalen gennemgås.

I artikel 25-31 fastsættes en række bestemmelser om internationalt samarbejde.

Artikel 25, stk. 1, pålægger staterne i videst muligt omfang at samarbejde med hinanden i overensstemmelse med bestemmelserne i relevante internationale retsakter om internationalt samarbejde i straffesager eller arrangementer, der bygger på ensartet eller gensidig lovgivning (dvs. bl.a. den fælles nordiske lovgivning om udlevering og overførsel af straffuldbyrdelse til et andet nordisk land), og i overensstemmelse